

Het verhaal van de Visser van Parijs, besproken in Wereld in Woorden pagina 422 e.v., volgt hier in zijn geheel.

Dit gaat, moet u weten, over de visser uit Parijs en zijn vrouw

Redelijke en oprechte mensen horen graag betrouwbare verhalen, in mooie woorden. Luister dus maar eens naar mij, ik ga beginnen:

het gebeurde op een dag, een mijl van Parijs vandaan, dat een visser trouwde met een mooie vrouw. Ze was beeldschoon en bevallig in alle opzichten. De bruiloft was schitterend en heel druk; van beide kanten was de familie gekomen, zoals dat nog overal ter wereld bij bruiloften gebruikelijk is. Luister nu eens wat de vrouw inbracht in het huwelijk: wel honderdvijf schapen, zeven koeien en twintig varkens, dat was de bruidsschat, en bovendien kreeg de bruidegom bossen, weilanden, korenvelden en landerijen van haar. Hij toonde haar dan ook altijd en overal veel genegenheid, zoals iedere man dat zijn vrouw doet. Zo vaak als zijn hartje dat begeerde genoot hij van haar lichaam, maar zijn vrouw gedroeg zich daarbij altijd alsof dat alles haar vreselijk tegenstond.

Nog tijdens het eerste jaar van hun huwelijk lagen ze op een nacht samen in bed, toen de vrouw zei: 'Liefje, ik houd van niemand die ik ken zo veel als van jou, niet van mijn vader en moeder, en niet van mijn broer en zuster. Ik wil graag dat je dat weet.' 'Lieve schat,' antwoordde de visser, 'hoe komt het toch dat je zoveel van me houdt? Vertel me dat eens!' 'Omdat je me alles kunt geven wat ik nodig heb,' zei de vrouw. 'Er zijn hier in het hele dorp nog geen vijf vrouwen die zo verwend worden door hun man. Dan is het toch logisch dat ik zo veel van je houd? Je geeft me van alles te eten en drinken: verse vis uit de rivier, wijn en brood, vlees en gevogelte. En ik krijg kleding van je. Blauw, bruin, groen en ook nog eens zwart en rood... van al die kleuren stof heb je het afgelopen jaar een stel kleren voor me laten maken.'

De man schoof wat dichterbij naar zijn vrouw toe, zodat hij een erectie kreeg. 'Zou je nog steeds zo veel van me houden,' vroeg hij, 'ook al verdiende ik al dat geld, als ik mijn makker niet had, dat vriendje tussen mijn benen hier, dat jou zo vaak lekker heeft verwend?' 'Denk je dat ik van je houd om dat geval daar? Bij God, nee! Ik zou zelfs nog veel méér van je houden als je dat daar niet had! Iedere vrouw heeft liever niet dan wel met dat ding van doen!' 'Maar liefje toch! Dat ding veroorzaakt toch een hoop moois tussen man en vrouw?' 'Geloof me maar! Ik heb nog nooit seks met je gehad zonder dat dat me vreselijk tegenstond. Ik onderging het, omdat het er nu eenmaal bij hoort. Ik durfde het je niet te weigeren.' 'Je maakt een geintje, liefje! Een vrouw heeft er toch overal en altijd behoefte aan, en jij zou het verafschuwen?' 'Zou ik van je houden om dat geval tussen je benen? Welnee, God is mijn getuige! Voor mijn part vreten de honden het op, als dat jou tenminste niet verder zou deren.'

De visser zon erop zijn vrouw op de proef te stellen, als hij maar wist hoe. Op zekere morgen stond hij vroeg op, stapte in zijn bootje en roeide naar een plaats waar hij een overvloed aan vis wist te vinden. Aan de oever van de Seine wierp hij zijn netten uit, die weldra barstensvol uitstekende vis zaten. Daarna roeide hij stroomopwaarts weer naar huis. Plotseling kwam er iets aandrijven, een lichaam van een man of een vrouw. Het bleek een welgedane monnik, compleet met kruinschering. Luister hoe het zo gekomen was dat die was verdronken: hij had een tijdlang een verhouding gehad met een vrouw die getrouwd was met een edele en moedige ridder. Die ridder had de monnik met zijn vrouw betrapt en onmiddellijk een mes gegrepen om de monnik te doden. Maar die was poedelnaakt door een raam gesprongen, in de Seine terechtgekomen en verdronken. Zo kwam hij nu de rivier afdrijven.

De visser zag het lichaam en wist meteen hoe hij zijn vrouw op de proef kon stellen. Snel trok hij zijn mes uit de schede. Luister wat hij ermee deed. Hij sneed er de monnik dat lichaamsdeel mee af waarmee die de vrouw van de ridder altijd zo'n plezier had weten te bezorgen, het lichaamsdeel dat men wel *evenoude* [leeftijdsgenoot] noemt. Daarna liet de visser het lichaam van de monnik weer verder drijven. Het geslachtsdeel borg hij op in een slip van zijn mantel en daarna haastte hij zich naar huis. Zodra hij daar aan de oever kwam, zijn bootje aan land had getrokken en de visnetten in de zon had gehangen, kwam er een knecht met een mand aangesneld, door de vissersvrouw gestuurd om verse vis voor het middagmaal.

'Breng alles maar naar haar toe,' sprak de visser. 'Ik zou willen dat ik vandaag ergens op gevestigd had waardoor ik me nu niet zo rot voelde!' 'Wat scheelt eraan, baas?' vroeg de knecht. 'Het zou me spijten als er iets mis is met u.' De knecht spoedde zich naar het huis van de visser, hevig ongerust over zijn baas. De vrouw zag hem aankomen. 'Waar is je baas?' vroeg ze. 'Hij komt eraan, mevrouw, maar hij zei me dat hij er heel beroerd aan toe is.' 'Weet je wat er met hem is?' 'Nee mevrouw, hoe kan ik dat weten?'

De knecht was nauwelijks gaan zitten of de visser kwam eraan, helemaal van streek. Hij ging bij het haardvuur zitten en deed alsof zijn laatste uurtje geslagen had. Hij beefde over zijn hele lichaam, het was deerniswekkend om aan te zien! 'Liefste,' riep zijn vrouw uit, 'ik hoop dat de almachtige God je leven spaart want als ik jou niet meer zou hebben, was ik maar een arme stumper. Bij God, waarom vertel je me niet wat er met je aan de hand is?' 'Ach vrouw, wat helpt het nog als ik je dat vertel. Ik heb zoveel pech gehad dat geen mens ter wereld mij nog kan helpen, geen geleerde of geen leek, geen man of geen vrouw.' De vrouw omhelsde haar man en kustte hem op zijn mond. 'Ach vrouw,' zei de visser, 'laat me maar. Ik zal nooit meer zo bij je kunnen zijn als vroeger. Het leed dat mij is overkomen is niet meer goed te maken.' 'Je klaagt enorm,' zei de vrouw, 'maar vertel nu eens wat eraan scheelt!'

'Omdat je erop staat het te weten, zal ik het je dan maar vertellen. Ik kwam vanmorgen met mijn bootje op een plek waar veel vis zat, in het eigen viswater van een drietal ridders. En dat laatste is me noodlottig geworden, want ze zaten me op te wachten en grepen me beet. Een van de drie gaf me bevel te kiezen welk lichaamsdeel ik wilde verliezen. Ik smeekte hun me genadig te zijn en me naar huis te laten keren, maar daar wilden ze niets van horen. Opnieuw zeiden ze dat ik moest nadenken. Dat deed ik, en ik dacht: als ik een voet verlies moet ik voortaan met krukken lopen. En waarmee zou ik m'n geld moeten verdienen als ik mijn hand liet afhakken? Een hand kon ik ook niet missen. Als ik een oog verloor, was ik blind, en bovendien voor eeuwig mismaakt. En het zou ook niet gunstig zijn als ik een oor kwijt zou zijn, want dan zou iedereen me voor een dief houden. Vrouw, en daarom leek het mij het beste dat ik m'n geval liet afsnijden, liever dat dan enig ander lichaamsdeel.'

'Welk geval bedoel je?' vroeg de vrouw. 'Dat zal ik je laten zien, op mijn erewoord,' zei de visser. Hij greep in de slip van de mantel en gooide dat wat hij daar verborgen had voor de voeten van zijn vrouw. Ze bekeek het eens op haar gemak en bedacht vervolgens dat het, meer dan op iets anders, op een piemel leek. 'Jij grote sukkel!' schreeuwde ze, 'nou heb ik helemaal niks meer aan jouw lijf! Waarvoor dient het nog dat jij in leven blijft? Ik zou willen dat je hier dood neerviel, dan was ik mooi van je af! Wat voor lol valt er voor mij nog te beleven aan dat lichaam van jou?'

Ze riep alle knechten en dienstmeiden bijeen en liet die haar bed en haar kasten op een wagen tillen. Haar koeien en al haar schapen liet ze door een andere knecht naar het huis van haar vader drijven. Toen zei de visser: 'Je hebt ongelijk, vrouw, door zo tekeer te gaan, terwijl je je even geleden nog zo verachtelijk over me uitliet. Als je nu bij me weggaat, zal iedereen er schande van spreken. Bedenk je toch, en blijf hier met al je spullen!' 'Ik mag vervloekt zijn als ik dat doe! Ik ga terug naar waar ik vandaan kom!'

Toen de visser dat hoorde, riep hij haar terug en zei: 'Vrouw, luister even, ik heb je trouw beloofd, en ik blijf je trouw, mijn hele leven. Ik ontving gisteren nog een bedrag van vier pond. Kom hier, en neem er twee van die vier mee. Ze zitten hier, in mijn broekzak.' De vrouw haastte zich naar haar man toe en voelde in zijn broekzak. Ze voelde daar iets opzwellen en begon te lachen, want dat beviel haar wel! 'God sta me bij, en de heilige Johannes ook', zei ze, 'wat steigert daar tussen jouw benen?'

'Ach liefje, onze scheiding deed me zoveel verdriet dat ik Onze Heer om genade heb gebeden. Hij heeft mijn gebed verhoord en er weer een nieuwe aangezet, precies op de plaats van die oude. Ik hoop dat deze net zo goed functioneert als de vorige, die me al deze ellende heeft bezorgd. Dat zou ik eigenlijk wel eens graag willen proberen, en laat niemand dat tegenhouden!' Hij pakte zijn vrouw beet en legde haar op de grond. Nooit tevoren of nadien was hij zo'n perfecte minnaar geweest!

Toen de vrouw weer opstond, riep ze dan ook: 'Kom hier! Kom terug met alle spullen! Ik heb het nu veel beter naar mijn zin dan zojuist.' Al haar woede en ellende waren vergeten, want haar man was weer compleet. Nogmaals riep ze: 'Laad de spullen onmiddellijk weer af en zet alles waar het stond. Drijf het vee terug in de stal. Ik hoop dat degene die ons dit aangedaan heeft er behoorlijk van langs krijgt. Maar het is goddank goed afgelopen!'

En zo bleef de vrouw bij haar man. Men zegt nog steeds naar waarheid dat een man hier op aarde nóg zo rijk kan zijn, nóg zo knap, zo edel of zo hooggeboren, als hij zijn piemel kwijt is, of als het ding niet meer omhoog wil gaan, is er geen vrouw die nog naar hem verlangt. Ben je daarentegen melaats of mank, maar heb je tussen je benen zo'n ding staan dat 'piemel' genoemd wordt, dan krijg je heus wel een vrouw.